

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Irena Dobosiewicz

Protokolant sekr. sądowy Tomasz Rapacewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością**

w **W.** przeciwko **A. T.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu VII Zamiejscowego Wydziału

Cywilnego z siedzibą w Mogilnie

z dnia 13 listopada 2014r. sygn. akt. VII C 133/14

1/ oddała apelację,

11/ zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 300zł (trzysta) tytułem

zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt II Ca 87/15

UZASADNIENIE

Z uwagi na fakt, iż Sąd Okręgowy nie przeprowadzał w niniejszej sprawie postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku z dnia 19 marca 2015 r. - zgodnie z art. 505[13] § 2 k.p.c. - ograniczyć należało do wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja powoda nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w sprawie, które to ustalenia Sąd Okręgowy w całości akceptuje i przyjmuje za własne.

Zarzuty zawarte w apelacji w istocie sprowadzały się do zakwestionowania przyjętego przez Sąd Rejonowy dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia powoda, którego źródłem był kontrakt zawarty w 2003 r. pomiędzy poprzednim wierzycielem - uczelnią niepubliczną a pozwanym, na podstawie którego pozwany zobowiązał się do uiszczania czesnego za pobieraną naukę. Pozwany był studentem Akademii (...) od 2003r. do 29 października 2008r. Zdaniem skarżącego przedmiotowe roszczenie, w myśl art. 118 k.c. ulega przedawnieniu z upływem dziesięciu lat. Argumenty przedstawione w środku odwoławczym na poparcie tej tezy, w realiach niniejszej sprawy, nie zasługują jednak na uwzględnienie.

Powód dochodził roszczenia za okres maj 2007r. styczeń 2008r. i maj 2008r. zaś pozew został złożony w dniu 27 maja 2013r.

W dacie zawierania umowy obowiązywała ustawa o szkolnictwie wyższym z dnia 12 września 1990r./ Dz. U. Nr 65 ,poz. 385/, która utraciła moc z chwilą wejścia w życie obecnie obowiązującej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z dnia 27 lipca 2005r./Dz.U.Nr164,poz .1365/tj.

Ani przepisy uchylonej ustawy ani obecnie obowiązującej nie wyodrębniły nowego typu umowy nazwanej -wg. powoda umowy o świadczenie usług edukacyjnych . Próba zrekonstruowania szczególnych elementów omawianej umowy, wyróżniających ją na tle innych, podjęta przez powoda w apelacji, w oparciu o różnego rodzaju przepisy, począwszy od rangi ustawowej, które zawarte były w ustawie o szkolnictwie wyższym z 1990r., skończywszy na uregulowaniach znajdujących się w rozporządzeniach, jest nad wyraz sztuczna. Co więcej, powód nawet nie wskazuje jakie to przepisy przywołanej w apelacji ustawy miałyby wskazywać na wykształcenie się nowego typu umowy nazwanej/l zarzut apelacji/.

Poszukiwanie przez powoda analogii w ustawach Prawo telekomunikacyjne czy o gospodarce nieruchomościami jest zupełnie chybione.

Powód na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym wskazywał na ustawę z 2005r, która przecież w 2003r. nie obowiązywała i dopiero na etapie apelacji wskazał na ustawę z dnia 12 września 1990r. ,obowiązującą w dacie zawierania

1

umowy pomiędzy pozwanym a poprzednim wierzycielem tj . Akademią (...) w Ł..

Analiza tej ustawy w żadnym razie nie kreuje umowy o świadczenie usług edukacyjnych a przepis art 3 ust.2 pkt 1 mówi tylko o tym ,że uczelnia jest częścią systemu nauki polskiej i edukacji narodowej a jej podstawowymi zadaniami są/.../ kształcenie studentów/.../Także w dziale V ustawy dotyczącym studiów i studentów nie została uregulowana taka umowa.

Wobec tego podzielić należy stanowisko Sądu pierwszej instancji, że do umowy cywilnej z 2003 r. łączącej strony, jako umowy o świadczenie usług nieuregulowanej innymi przepisami zastosowanie ma art. 750 k.c, w tym także art. 751 pkt 2 k.c. który stanowi, że z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone. Wbrew twierdzeniom powoda, który w swojej apelacji poruszył szereg zagadnień nieistotnych dla rozstrzygnięcia sporu, jedynie powyższa regulacja mogła stanowić podstawę oceny roszczenia w kontekście podniesionego zarzutu przedawnienia. Słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że przepis art. 751 pkt 2 k.c. ma charakter szczególny względem art. 118 kx. i odnosi się do podmiotów, które posiadają pewien zasób doświadczeń przy spełnianiu powierzonych czynności, na co wskazują słowa „stale” lub „zawodowo”, uzasadniający postawienie takim podmiotom większych wymagań przy realizowaniu ich roszczeń, niż osobom, które spełniały wymienione w tym przepisie usługi jedynie dorywczo. Niewątpliwie do podmiotów takich należy niepubliczna uczelnia, od której powód nabył przedmiotową wierzytelność.

Chybiony jest zarzut powoda, że zadanie uczelni polegające na kształceniu studentów nie podpada pod pojęcie usługi nauki, o którym mowa w art. 751 pkt 2 k.c. Nauka to przyswajanie sobie wiedzy i umiejętności, zaś kształcenie to ogół czynności i procesów umożliwiających poznanie, czyli zdobycie wiedzy i umiejętności. Świadczenie usługi nauki jest więc właśnie stwarzaniem warunków do kształcenia.

Reasumując, Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował w sprawie art. 751 pkt 2 kx. uznając, iż roszczenie powoda, z racji upływu dwuletniego terminu, uległo przedawnieniu w 2008 r. Tym samym pozwana, podnosząc powyższy zarzut, skutecznie obroniła się przed żądaniem zawartym w pozwie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną. O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 108 par.1 k.p.c w w. z art. 98 k.p.c.